

Дев'ята симфонія (1927)

Влизько Олекса Федорович

Монолог

Вогню, вогню! Надлюдської любові!
Хай кров кипить у грудях молодих!
Беру тебе, о світе мій терновий,
В обійми сонячні!

Як теплий птах

І птах вогненний облітаю серцем
По всіх світах. Над людом простягаю
Безмежні крила. Хай приходять всі
Під їх покрови. Як не знайдуть раю,
То знайдуть пекло молодих обіймів,
Вселюдських, сильних, що під ними злоба
Згорить на попіл. І звіряче серце,
Що зубом клацає та смочче кров
Свогого брата,— упаде й не встане;
Не встане, ні, й ніколи не воскресне,
Як не воскресне той, хто упаде
У кратер вогневий, бездонний кратер
Вулкана грізного — мов людське серце!..
Вогню! Вогню! Надлюдського буяння!
Любові нової, без слів, побитих
Вустами євнухів, вустами серць,
В перчатки вкладених — щоб не побачив хто,
Який там льох вонючий і отруйний,
Із гробаками й червами — шляхетним брудом,
Що берегли нащадки рахітичні
Дегенератів з «голубою кров'ю»,
З гербами пишними, «красою дому»,
Та гниллю ран під золотим плащем!..

Вогню, вогню! Надлюдської любові!
Живої — сильним, мертвої — зогнилим.
Любові буйної, гарячої (вогню!),
Усіх речей любові чарівної,
Щоб враз любити землю, звіра, люд
І жити сонцем, тільки сонцем жити
Та власним потом здобувати щастя
Своїм синам, онукам і нащадкам
Далеких днів!..

Вогню, вогню, любові!

Хай кров кипить у грудях молодих!

Беру тебе, о світе мій терновий,
В обійми сонячні! В любов мою,
Мов на вогонь, кладу! Засяй гарячим світлом.
І очі хорі бідному зціли,
І осліпи того, хто тьму сподобав,—
Сховався в льох!..
Любові і вогню!!!

1927

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vlyzko_oleksa_fedorovych/deviata_symfoniia